

CARLES SALVADOR

EL
COR
EN
LA MÀ

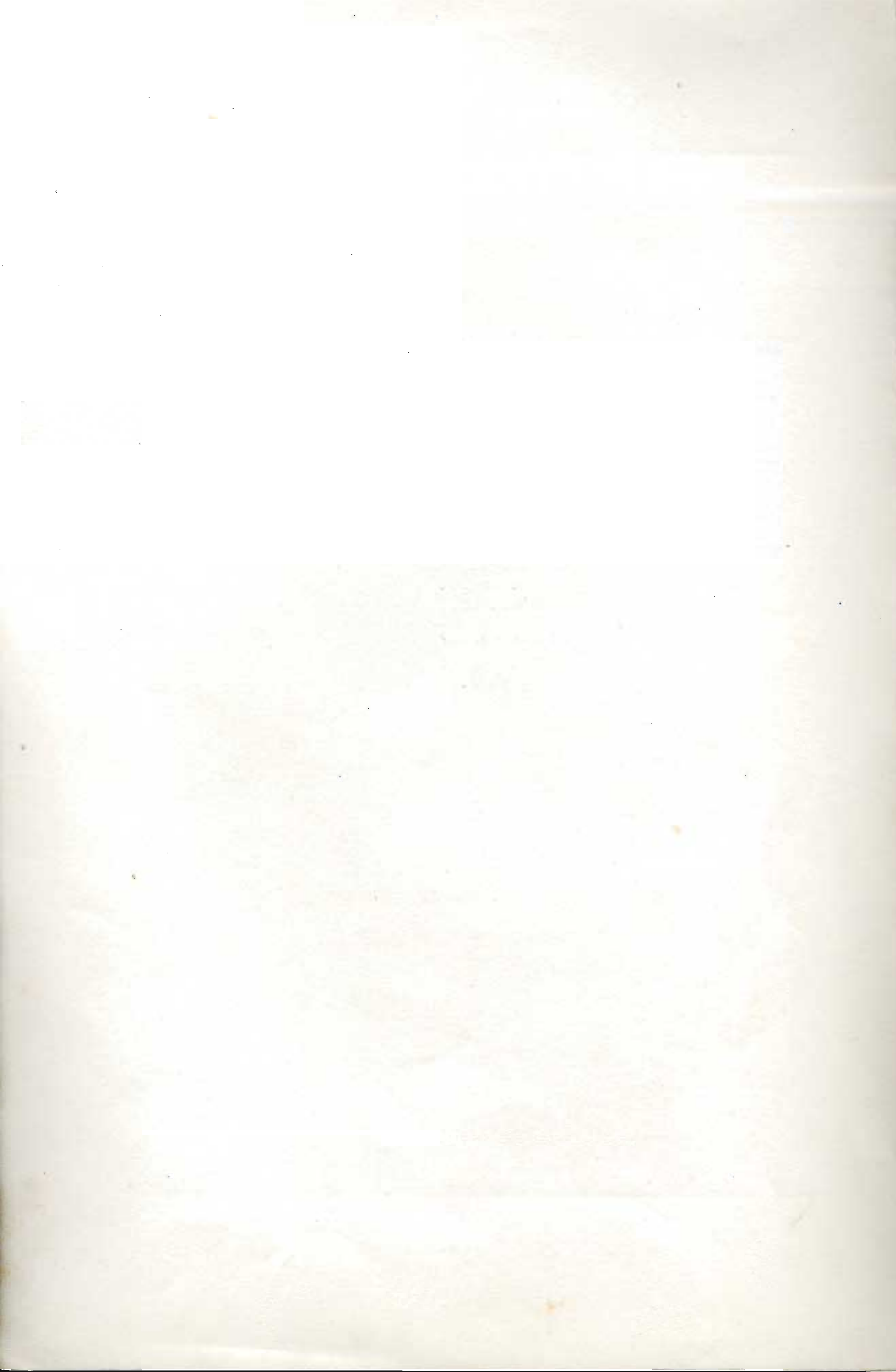
Poemes

Floreta blanca
de gessamí,
floreta nua,
qui t'ha collit ?

Blanca estreleta
la de cinc pics,
entre colomes
t'han fet el llit.

Floreta blanca
de gessamí,
dorms i somnies
damunt el pit
de l'estimada ?

Oh, dolç jardí,
floreta blanca
de gessamí.

2

El cel gris
fet de boires de cotó
i el mar llis
amb blau sols a l'horitzó.

Com l'Amor incert, que és gris,
i es veïx d'illusió.

3

De Primavera es vestí
l'Amor
i devallant al jardí
de la Vida, un goig diví
va escampar
i un poc de tortura encar.

De Primavera es vestí
l'Amor
acomplint el seu destí.

4

Amor és un déu pacífic;
per tant, venerem la pau
per fer batalla amorosa
tots quants som enamorats.

En Amor no hi ha vençuts;
gloriegen els amants
silencis de flama viva
entre sospirs abrandats.

Amor és el déu pacífic
dels bel·licosos amants.

5

Llavi silenciós,
cor de violí,
ànima despentinada.

En inundar-te l'Amor
tota tu t'has deixondit
trèmula i clara.

6

Li deixà en la boca un bes,
un bes ardit,
immortal com un misteri.

I després

li regalimava al pit
la dolçor de l'encanteri
del bes.

7

Lluna, Amada, ens illumina
i és tan tendra sa claror
que el somrís de sa denteta
precisa la nostra amor.

I en la foscor que ens envolta
lluen uns tals gessamins
que són llunes i dentetes
que embaumen nostres camins.

8

Digué l'Amada a l'Amic
amb un to de veu poc grata:
- Té l'Amor un enemic
que l'afeblix i que el mata.

- Per quin enemic s'és dit ?

Diu l'Amada: - Per l'Oblit !

9

La més tendra puritat
de l'Amor té l'amador
vers l'Amada
i li tremola la veu
quan declara l'amor seu
a l'Amada
car sent tanta embriaguesa
per l'Amada
que li fuig la gentileza
quan està vora l'Amada.

10

- És cert, Amic, que l'Amor
extrau plaer del dolor
i que sols el goig l'enfolga ?

- És cert, Amada,
perquè l'Amor verdader
quan al fons del cor es colga
transforma el dol en plaer.

Si l'Amada fos mentida,
si fos bella illusió,
si estigués sols en ma vida
com a tema de cançó,

Amor fóra meravella
i el meu cor recint sagrat.
Al meu pit arreberat
fóra Amor dins sa capella.

Si ella fos bella mentida
fóra el goig sempre novell
i cada dia un afany.

Però és real en la Vida,
plora i riu com un ocell
i jo me fonc en mon plany.

L'Amic: - Les mans de l'Amada
són tan blanques !
(Dues ales de coloma,
albes).

En la conca del palmell
de l'Amada
hi ha un niu rossat de besades.

13

Quina serà la paraula
que expressarà amb més tendror
la dolcesa de l'Amor
vers l'Amada ?
- diu l'Amic enamorat.

I en un nimbe de silenci
resten Amada i Amat
fixe en l'esguard la mirada
com per una eternitat.

14

Totes les flors, diu l'Amic,
són belles com és l'Amada.

És l'Amada un pom de flors;
la més flairosa, sa galta.

15

Plora i gemega l'Amic
quan no està prop de l'Amada
com un infant fredoluc
dins el torb d'una nevada.

Ella present, s'asserena
i s'esbargix el sospir
que el mataria de pena
en un delitós morir.

Ben Amada, si el neguit
t'ha deixat els braços lassos
aconhorta l'esperit
en la cala dels meus braços.

Ben Amada, si els paranys
de la Vida et posen llaços
arrecera't dels enganys
en la cala dels meus braços.

Ben Amada, si els dalers
que ara tens et són escassos
els hauràs dolços i enters
en la cala dels meus braços.

Ben Amada, sols regusts
de besades i d'abraços
trobaràs no mai vençuts
en la cala dels meus braços.

Ben Amada, vine a mi
amb dalers ni prims, ni grassos;
si vols goig etern, diví,
pren mon pit com a coixí
dins la cala dels meus braços.

17

Diu l'Amada al seu Amat
que son cor vessa d'Amor,
d'un Amor tot saturat
de deliquis i dolçor.

I respon ell a l'Amada
que al seu cor, ferm amador,
cada jorn sent com és nada
una ambrosia major.

18

Quins silencis més llargs són els teus,
diu l'Amada.

I respon l'Amador:

Els diàlegs més tendres d'Amor
potser són de paraula callada.

19

El gessamí, floreta de cinc puntes,
bé saps lluir al pit que em lleva el son.

El seu càlid perfum personalitza
les teues amples sines de claror

que, com la flor, són càlides i vives.
Del gessamí el perfum han pres i el to.

Recolzat a les sines, el sospir
respirava la flaire de l'Amor.

Si et mire els ulls que em miren
els veig sempre curulls
d'aquelles recordances
que tenen els teus ulls:

(paraula amorosida
que té el dringar de l'or,
el flam diví que encisa
l'afecte que no mor,
la dolça embriaguesa
del viure amb plenitud
i el cant que se renova
i el gest no mai retut).

Si et mire els ulls que em miren
curulls els veig d'Amor:
si van vestits de negre
relluu més la tendror.

Amor, on ets que no et veig ?
Et sent, Amor, i et respire.
Seràs, potser, un oreig
que no veig per més que mire ?

Amor, estàs dins mon cor ?
Estàs, Amor, al cervell
i als llavis guaites com flor
tota encesa - encés vermell ?

Ets, potser, el mot estrany,
sens mudança, d'una Fada
que va i ve pel viarany
tremolós de la besada ?

Et sent, Amor, i et respire
i no et veig per més que mire.